

בס"ד : פרשת צו – בתחילת חודש ניסן

וידבר ה' אל משה לאמר : צו את אהרון ואת בניו לאמר זאת תורת העולה.."

מה היא העולה? הלוא הוא קרבן הנקרב כולו קודש לה! אין לכהנים ואין למישהו חלק בקרבן זה. כולו קודש לה! כולה עולה באש לריח ניחוח לפני הקב"ה. קרבן זה נחשב לקרבן הנכבד ביותר בין הקרבנות. כי אין בו שום נגיעה למקריב כולו עבודה מושלמת רק לכבודו של הבורא. הגמרא במנחות אומרת: מדוע התורה משתמשת בביטוי : "זאת תורת העולה" או : "זאת תורת החטאת" "זאת תורת האשם" למ ה בלשון : "תורה" ? אלא מסבירה הגמרא כי כל העוסק בתורת חטאת כאילו הקריב חטאת, וכל העוסק בתורת אשם כאילו הקריב אשם וכן דרשו בפרשתנו: כל העוסק בתורת עולה כאילו הקריב עולה. אמר הקב"ה הואיל ואתם מתעסקים בהם מעלה אני עליכם כאילו אתם מקריבים עולה.

מה המיוחד בענינים אלו? אומר הרמב"ם כי תכלית הקרבנות היא לשרש את העבודה זרה והשפעת המזלות. הלימוד של הקרבנות מוביל להשרשת האמונה ומתוך כך כאילו הקריב את הקרבן. אך יש כללים מי וכיצד יכול האדם להקריב קרבן. המדרש אומר: מאימתי את מעלה עול הו אני מקבלה? כשתנקה מן הגזל. אומר הכתוב בתהילים : "מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו. נקי כפיים ובר לבב (תנחומא ישן) האדם המקריב צריך להקריב בנקיון כפיים את קרבנו וזה המזה שמדגישה התורה : "אדם כי יקריב מכם" ראשית: עליו להיות כאדם הראשון. כמו שאדם הראשון לא הקריב מן הגזל, כי הוא היה היחיד בעולם, הכל היה שייך לו, אף אתם, עם ישראל לא תקריבו מן הגזל. האדם המקריב יעשה זאת משלו ובנקיון כפיים.

אברבנאל קושר לפרשה זו את רמזי התפילה שבקרבנות. בברייתא בכות כ"ו אנו מוצאים את דעתו של רבי יהושע בן לוי : "תפילות כנגד תמידין תקנום" ועל כך מעיר אברבנאל ואמר זה לפי שיש בפרשה זו רמז לתפילת ערבית, שחרית ומנחה. כי אמרו: היא העול על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבוקר – רמז לתפילת ערבית, ובאמרו: ובער עליה הכהן עצים בבוקר בבוקר – רמז לתפילת שחרית ובאמרו מיד אחרי זה זאת תורת המנחה הקרב אותה- רמז לתפילת מנחה הבאה לאחר תפילת שחרית.

התפילות מקבילות לקרבנות. כל הנאמר ביחס לקרבנות כל נאמר ביחס לתפילה.

תפילה מתוך התלהבות קודש. בזמן שאנו מתפללים במקביל קרבן עולה- נשתדל שכל מה שאנו מוציאים מפינו יהיו קודש ולא ייכנסו הרהורים וניצול זמן לטובתנו בתפילה. מסופר על אדם אשר סיים את תפילת שמונה עשרה, נגש אליו הרב ואמר לו: שלום עליכם" התפלא האדם שסיים תפילתו : מה פתאום מיד לאחר תפילת העמידה הרב מברך אותו ב: "שלום עליכם" הסביר לו הרב: יש אנשים שבזמן תפילת העמידה, הם מתחילים לרחף,, והולכים ליריד ועושים שם "ביזניס", מסחר,, ומנהלים בורסה שלמה, אבל הגוף כ"כ נאמן והוא בעצמו מתורגל מתכופף ב: "מודים" פוסע לאחור בסיום התפילה... אז מתעורר האדם ושואל איפה הייתי? מה בכלל אמרתי את הברכה הזאת? הוא חוזר מן היריד.. ולכן הרב בך אותו ב: "שלום עליכם".

הרמז בקרבנות הוא להשתדל שהתפילות תהיינה מתחילתן עד סופן כול קוד של ה'. ודבר אחר נלמד מהקרבנות: להיות נקיי כפיים ביחס אדם לרעהו.. לא די לבוא לפני רבוננו של עולם ולהתפלל לפניו אלא יש להקפיד על מצוות של אדם לחברו... חלילה לא לפגוע ולא לבייש בדיוק כמו שהקרבן חייב להיות מוקרב כאשר הגיע אלינו באמצעים כשרים ולא חלילה מגזל הזולת לבוא לתפילה נקיי כפיים" הרגישות הזאת לזולת החודש הזה צריכה להיות גדולה יותר צריכים אנו לשדרג אותה. עומדים לפני פסח וכל אדם ואדם יפקח עינו לראות אנשים נזקקים בסביבתו וידאג להם ל או שישתתף במבצעים של קמחא דפסחא... כל אדם בדרך שלו, לבטא את הרגישות לזולתו

מסופר כי תלמידי אדמו"ר מסויים באו לא הרב שלהם לפני פסח לפני שאפו את המצות, כדי שייעדכן אותם בדיני אפיית המצה. שאלו אותו על מה צריך להקפיד במיוחד? ענה להם הרב אתם חייבים להקפיד על אופן התנהגות שלכם לאנשים לפועלים המסכנים או לפועלות האלמנות המועסקות אצלכם באפיית המצות.. כל אחד היה חושב שהרב יאמר להם על שיעור אפיית המצה וזהירות מחמץ. זאת כל אחד יודע ! אבל לפעמים שוכחים כי חובה עלינו גם להקפיד במצוות שבין אדם לחברו ולא לעשוק ולא להקניט ולגרום צער לזולת

על זאת יש חכמים המברכים בצורה מוזרה: "פורים כשר ופסח שמה" כי כולם יודעים כי פורים צריך להיות שמה אבל צריך להקפיד שיהיה גם כשר.. וכולם יודעים שפסח חייב להיות כשר ומרוב עבודה שוכחים להיות שמחים... לכן נאחל לכולם פסח שמה ובודאי יהיה גם כשר אמן